

Indenfor regeringen har vi indgående overvejet, om ikke den foreliggende situation var af en sådan art, at det var nødvendigt at sikre sig imod enhver ubegrundet prisstigning, og vi har ligesom priskontrolrådet særlig haft opmærksomheden vendt imod bestemmelserne i § 8 om adgangen til anvendelse af genanskaffelsesprisen samt de meget lempelige avanceregler. Når vi trods den ustabile situation er vejet tilbage fra at stille forslag om sådanne ændringer, skyldes det dels, at priskontrolrådet — det organ, der følger den daglige prisudvikling — enstemmigt har ment at kunne anbefale en uforandret forlængelse, dels at bestemmelserne i § 8, således som disse bestemmelser blev formuleret i 1949, vel er blevet som en grundlov for de erhvervsdrivendes prisberegninger, som der følgelig lægges den største vægt på ikke bliver ændret. Jeg kan forsåvidt godkende denne betragtning, og såfremt det skulle vise sig, at prisstigningsbølgen er standset, er det vel rigtigt, at man ikke foretager en sådan gennemgribende ændring af loven, som en ændring af § 8 ville være. Forudsætningen herfor er imidlertid, at priskontrolrådet har mulighed for at gribe ind, når omstændighederne måtte tilsige dette, også i tilfælde hvor forholdet ikke kan betegnes som urimelige priser som nævnt i § 8. Denne — omend måske ikke altid lige hurtigt virkende — adgang har priskontrolrådet ved de forskellige ordninger, som § 13 giver rådet bemyndigelse til at gennemføre i tilfælde, hvor det skønnes ønskeligt og rimeligt, og hvor konkurrencen ikke er tilstrækkelig virksom til at sikre fri prisdannelse. Ved prisfastsættelsen efter § 13 må rådet naturligvis nøje følge de i loven givne direktiver, der har til formål at sikre de erhvervsdrivende dækning for de normalt medgåede omkostninger samt en rimelig nettoavance.

Det ligger i sagens natur, at man må forvente, at rådet — nu desværre i stigende omfang —, sålænge prissituationen er ustabil, må gribe ind i medfør af lovens § 13, men selve situationen gør jo, at de forudsætninger for en afvikling af de ekstraordinære prisforanstaltninger, som omtales i prislovens § 1, stk. 2, ikke for tiden er tilstede, og følgelig må man anvende de bestemmelser, loven indeholder, for den nuværende situation.

I sin indstilling til handelsministeriet har priskontrolrådet forbeholdt sig på grund af forholdenes omskiftelighed senere at stille forslag om ændringer, hvis det skulle vise sig nødvendigt. På regeringens vegne vil også jeg tage dette forbehold. Såvel udefra som indefra kommende forhold kan bevirke, at man fra regeringens side indenfor det tidsrum, for hvilket loven foreslås forlænget — til 15. november 1951 —, kan anse det for nødvendigt at foreslå loven ændret; dette afhænger ganske af udviklingen.“